

499 €
incl. BTW
& Recupel

HP Color LaserJet 2550I
Instapmodel kleurenprinter

Zet uw bedrijf in beeld

'Ik ben een wakkere dromer'

Choreograaf Wim Vandekeybus over de spierkracht van de verbeelding.

Door Paul Demets

Wie jonge verbeelding aan het werk wil zien, moet tijdens BRXLBRAVO, het Brusselse kunstweekend van 25 tot 27 februari, in het Kaaitheater gaan kijken naar *Rent a Kid, no Bullshit!*, waarmee maar liefst vijftien kinderen en jongeren tussen zeven en achttien jaar oud de Lange Nacht van de Dans openen en waarin ze zelf musiceren. Het is een productie van Wim Vandekeybus.

WIM VANDEKEYBUS: Ik heb me gebaseerd op wat de kinderen al kunnen en hen nieuwe aspecten van zichzelf laten ontdekken, met veel respect voor hen. De cast is een typisch Brusselse mix van culturen, ook kinderen die in België terechtgekomen zijn, zonder thuis.

De voorstelling heet *Rent a Kid, no Bullshit!* omdat ik wil laten zien welke houding de kinderen tegenover reclame aannemen en hoe ze omgaan met zichzelf. Hun eenzaamheid, hun beleving van seksualiteit: het zit allemaal in beeld vervat.

Kinderen voelen snel aan wat het is om op een scène te staan. En ze hebben een reptielengeheugen. Loopt er iets fout, dan is dat eventjes erg, maar vijf minuten later gaan ze alweer vol energie aan de slag. Terwijl professionele acteurs en dansers veel sneller vastzitten als er iets verkeerd gaat.

Wim Vandekeybus. 'Dat iemand onverschillig is tegenover wat we doen, verdraag ik niet.'

©g

De jongeren hebben veel zelf uitgeprobeerd. Soms ontstonden jamsessies die maar bleven doorgaan. Elke jongere was peter of meter van een jonger kind. Ze vertelden hen verhaaltjes. We hebben elementen uit hun verzinself gebruikt in de voorstelling.

En sommige dromen die de kinderen hadden, hebben we verfilmd. Zo was er een kind dat het gevoel had dat het geplet raakte tussen twee auto's. Kinderen zien daar minder de zwaarte van in dan ouderen. Voor hen is dat gewoon een droom die ze gehad hebben. Geen interpretatie.

Lichamelijke is een belangrijk thema in jouw werk. Hoe gaan kinderen en jongeren daarmee om?

VANDEKEYBUS: Natuurlijk krijg je na enkele dagen al groepjes en hangt er verliefdheid in de lucht, maar toch merk ik ook schroom bij de jongeren om elkaar aan te raken. Ik heb het gevoel dat veel ouders hun kinderen vanaf twaalf jaar niet meer vastnemen. Ze zijn het tactiele kwijt. Maar na een drietal dagen werken met hen kon ik dat openbreken.

Droomde je er als kind zelf van om acteur of danser te worden?

VANDEKEYBUS: Cultuur was helemaal niet sterk aanwezig in de familie. Ik was bezig met pony's, samen met vrienden. We woonden op het platteland en ik was gefascineerd door de natuur. Mijn vader was dierenarts. Een harde wereld want de boeren belden, vaak bij nacht en ontij, pas naar mijn vader als het ergste al gebeurd was. En dikwijls ging ik mee.

Zouden de spanning in jouw voorstellingen en de fascinatie voor het animale met die jeugdervaringen te maken kunnen hebben?

VANDEKEYBUS: Ik denk het wel. Ook de manier waarop ik met de familie samenleefde: recht door zee, vol energie. Geleidelijk aan heb ik in mijn werk wel fascinatie ontwikkeld voor de psychologische spanningen tussen mensen. Ik kan mezelf niet verloochenen, maar ik zoek voortdurend naar andere manieren om mensen op een scène te tonen.

Ze willen zich kunnen uitleven, verleiden, misleiden. In de nieuwe voorstelling, waaraan ik net begonnen ben en die onder andere op het festival van Avignon te zien is, ben ik bezig met dader en slachtoffer, schuld en onschuld.